

Faaraokoira

KÄYTTÖTARKOITUS: Faaraokoira on tarkkaavainen ja kiihkeä, haju- ja näköaistinsa avulla metsästävä koira. Se käyttää huomattavassa määrin myös kuuloaan työskennellessään lähellä saalista.

YLEISVAIKUTELMA: Keskikokoinen, ylväsryhtinen ja puhdaslinjainen. Jalo, silti voimakas. Faaraokoira on hyvin nopea, liikkeet ovat kevyet ja vapaat. Ilme on valpas.

Faaraokoira on keskikokoinen hieman korkeuttaan pidempi mitattaessa vertikaalisesti maasta säkään sekä horisontaalisesti eturinnasta yläreiden takimmaiseen kohtaan. Runko on lihaksikas ja voimakas, omaten suurta kestävyyttä ja kykyä nopeuteen.

Kokonaisuutta tarkastellessa virheenä on karheus, mikä on eleganssin sekä ylväyden puutetta. Yhtä vakava virhe on faaraokoira hienolla vinttikoiramaisella rakenteella, jolloin koiran rakenteessa ei ole tarpeeksi luustoa sekä massaa ja se aikaansaa liian kevyen, voimattoman tai kooltaan liian pienen koiran.

Pyrkimyksissään eleganssiin ja jalouteen kasvattaja saattaa langeta tuottamaan hienon, linjakkaan englanninvinttikoiratyypisen faaraokoiran, jolloin aito faaraokoiratyypin katoaa täysin. Kaikista virheistä vakavin on faaraokoiratyypin katoaminen.

KÄYTTÄYTYMINEN / LUONNE: Valpas, älykäs, ystävällinen, kiintyvä ja leikkisä.

Faaraokoira on periaatteessa ystävällinen koira, mutta voi olla melko pidättyväinen vieraita kohtaan. Ne eivät pidä millään tavalla vieraiden tekemistä liikkeistä, jotka peittävät (koiran) silmät. Ja usein koira vetääkin päänsä pois. Tämä ei ole arkuutta vaan luonnollinen faaraokoiran vaisto. Tavatessa faaraokoiraa on aina paras rapsuttaa leuan alta mieluummin kuin taputtaa päälle.

PÄÄ: Kuono-osa on hieman kalloa pitempi. Kallon ylälinja on yhdensuuntainen kuononselän kanssa. Sivulta ja ylhäältä katsottuna koko pää muistuttaa tylppää kiilaa.

KALLO-OSA: Pitkä, kuiva ja hienopiirteinen.

OTSAPENGER: Vain vähäinen.

KIRSU: Aina lihanvärinen, karvapeitteen väriin sointuva.

LEUAT / HAMPAAT / PUREMENTA: Leuat ovat voimakkaat ja hampaat vahvat. Säännöllinen ja täydellinen leikkaava purenta, ts. alaleuan etuhampaat koskettavat kevyesti yläleuan etuhampaiden takapintaa. Hampaat ovat kohtisuorassa leukoihin nähden.

SILMÄT: Meripihkan väriset, karvapeitteen väriin sointuvat; soikeat ja kohtuullisen syvällä sijaitsevat. Ilme on innokas ja älykäs.

KORVAT: Keskikorkealle kiinnittyneet, tarkkaavaisella koiralla pystyt, mutta hyvin liikkuvaiset. Korvat ovat leveät tyvestä, ohuet ja kookkaat.

Silmät ovat soikeat tai mantelin muotoiset, meripihkan väriset. Virheitä ovat siniset silmät, kalpean keltaiset, lovelliset, pyöreät, pullottavat sekä liian lähekkäin toisiaan sijaitsevat silmät. Sinisiä silmiä lukuun ottamatta nämä virheet eivät ole vakavia. Silmien väri tummuu hitaasti n. 4 vuoden ikään asti, nuoren koiran turkin väri voi olla tummempi kuin silmien väri sillä turkin väri tummenee nopeammin.

On erittäin tärkeää etteivät korvat ole kohtisuoraan suhteessa kalloon tai samanlinjaiset keskenään tuottaen liian korkealle asettuneet korvat. Korkealle asettuneet korvat eivät ole

Hanna Ukura

rodulle tyypilliset ja sen takia, vaikka antavatkin upean ilmeen koiralle, tämä on ei-toivottu ominaisuus. Virheitä ovat pehmeät korvat, mitkä eivät ole täysin pystyssä; korvat, minkä kärjet taipuvat joko eteen tai taakse, matalalle asettuneet ja pään sivulla kannetut korvat sekä pään kokoon suhteessa liian pienet korvat. Rodun "tunnusmerkkiä", liikkuvaisia korvia voidaan pitää faaraokoiran tunnemittarina. Korvat vaikuttavat olennaisesti koiran ilmeeseen. Kun koira on innostunut tai valpas, korvat ovat pystyssä. Kun koira on rauhallinen ja onnellinen korvat ovat usein taakse taikkuneina.

Liikkuvia korvia tulisi korostaa. Tärkeätä on että koira nostaa korvansa mutta niiden ei tarvitse olla pystyssä koko ajan.

Faaraokoiran korvat oikeassa asennossa ovat "viittä vaille yksi".



oikea

matalalle kiinnittyneet

korkealle kiinnittyneet

Pitkää päätä pitkällä kaulalla tarvitaan nopeuteen ja siksi se onkin yleistä kaikille ajaville koirille. Kuono-osan tulisi olla hieman pidempi kuin kallon. Pään koon tulee olla sopusuhtainen rungon kokoon ts. tasapainossa toistensa kanssa. Virheitä ovat runkoon nähden liian pieni tai liian iso pää. Kumpikaan ei ole tasapainossa. Ihanteellinen faaraokoiran pää muistuttaa tylppää kiilaa sekä sivulta että edestä. Jos koiralla on liikaa poskia ("cheeky") päästä tulee liian karkea, koska pehmeät, sileät linjat menevät rikki ja jalo vaikutelma menee pilalle. Poskien tulee olla lihaksikkaat ja litteät ilman, että silmien alle muodostuu kuoppaa.

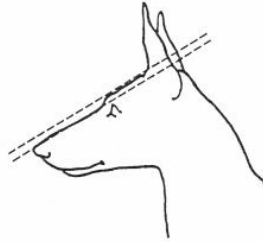
Pään linjojen tulisi olla yhdenmukaiset sivulta katsottuna. Sekä kallo- että kuono-osan linjojen tulee olla samansuuntaiset. Roomalainen tai ylöspäin kaartuva kuono-osa ovat virheitä. Koiralla, jolla kuono-osa kaartuu ylöspäin, on epätavallisen ei-arvokas ilme, joka karsii faaraokoiralle niin tärkeän ylvään ilmeen. Tällaisella koiralla kirsu osoittaa ylöspäin ja muodostaa eräänlaisen kuopan kirsun ja stopin väliin. Suippokuonoisen koiran kuono-osa on liian kapea, jolloin seurauksena saattaa olla heikot leuat tai huono purenta. Suippokuonoisen uros vaikuttaa helposti narttumaiselta, koska urosmaisuuksensa katoaa kuono-osan heikkouden myötä. Pään tulee olla hienopiirteinen muttei liian suippo. Korostuneet kulmakaaret antavat ilmeikkäämmän ulkonäön.

Vähemmän vakava virhe on otsapenkereen liiallisuus tai vähyys, mikä muuttaa koiran ilmettä asteen verran. Virheet, mitkä häiritsevät ilmettä ja siten myös kokonaisvaikutelmaa, ovat liian leveä kallo, liian lyhyt kuono-osa sekä raskaat, paksut tai roikkuvat huulet. Näistä vioista viimeinen häiritsee vakavasti ihanteellista faaraokoiran päätä, jonka ihon tulee sopia täysin ihonmyötäisesti - "kuten hansikkaan" (myös kaulassa ja rungossa).

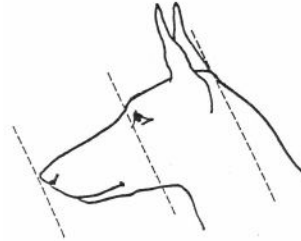
Oikea pää:



kiilamainen pää



oikeat yhdensuuntaiset
pään linjat

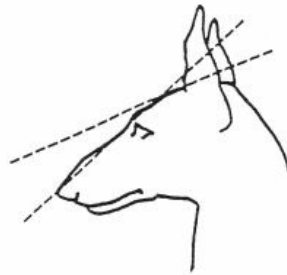


oikeat pään
mittasuhteet

Virheitä:



Liian voimakkaat posket



kyömy kuononselkä



nouseva kuononselkä

Vaikkakaan rotumääritelmä ei mainitse asiasta, sierainten tulisi olla suuret, ei ahtaat eikä pienet, johtuen hajuaistin avulla tapahtuvasta metsästyksestä ja luonnollisesti myös, jotta koira pystyy hengittämään helposti metsästyksen jälkeen, kun suu on täynnä saalista. Toisinaan lihanvärinen kirsu vaihtaa väriä johtuen siitä, että faaraokoira punastuu ollessaan kiihtynyt tai onnellinen. Kun faaraokoira punastuu sekä kirsu että korvien sisäpuolen värit muuttuvat ruusunpunaisiksi, jolloin myös meripihkan väriset silmät näyttävät heijastavan syvempää väriä. Tässä kenties voimme palata muinaiseen Egyptiin ja viitata seuraavaan kirjoitukseen: "Punainen pitkähäntäinen koira menee kukkuloiden koloihin, se on parempi kuin pitkäkuonoinen koira. Hän ei hidastele metsästäessään, hänen kasvonsa hohtavat kuin Jumalan ja se nauttii työnsä tekemisestä." Tämä on varmastikin kuvaus muinaisesta faaraokoirasta punastumassa ilosta ja jännityksestä, niin kuin se tekee vielä tänä päivänäkin.

Hanna Ukura

Purenta: säännöllinen ja täydellinen leikkaava purenta. Vaikkakaan tätä ei mainita rotumääritelmässä, täysi hampaisto on erittäin toivottavaa ja tärkeä osa voimakkaita leukoja sekä hampaita. Kuitenkaan hammaspuutoksia ei pidetä virheenä.

KAULA: Pitkä, kuiva, lihaksikas ja hieman kaareutuva. Ei löysää kaulanalusnahkaa.

Kaulassa tulee olla ryhtiä ja jaloutta. Kaula on pitkä, kuiva, lihaksikas ja kurkun linjan tulee olla kuiva ja sileä. Kaulan tulee kaartua kevyesti, jolloin se antaa jaloutta päälle. Pään ja kaulan tulee antaa veistoksellinen vaikutelma. Kaulan tulee liittyä vankasti viistoihin lapoihin ja sen tulee kantaa päätä vaivattomasti. Kuiva, puhdas kaulalinja tarkoittaa, ettei ihossa saisi olla löysää tai roikkuvaa nahkaa. Tasapaino ja koiran yleisilme riippuvat suuresti sen omaamasta oikeanlaisesta niskasta. Niskan tulisi olla tasapainossa muun kehon kanssa.

Virheitä ovat lyhyt, paksu, pidentynyt sekä hirvenkaula. Hirvenkaula on virhe, se liittyy huonosti lapoihin ja on linjoiltaan huono. Koiran tasapainoisuuteen ja kokonaisvaikutelmaan vaikuttaa paljon se, että koiralla on hyvä kaula. Kaulan täytyy olla tasapainossa muiden iosien kanssa. Kaulan täytyy sopia sekä koiran päähän että runko-osaan, jotta lopputulos olisi tasapainoinen.

RUNKO: Notkea; selkälinja on lähes suora. Rungon pituus mitattuna rintalastan kärjestä istuinluun kärkeen on hieman säkäkorkeutta suurempi.

LANTIO: Lantiolinja on sarvennaisista hännäntyveen hieman laskeva.

RINTAKEHÄ: Syvä, kyynärpäiden tasolle ulottuva. Kylkiluut ovat selvästi kaare-vat.

ALALINJA: Vatsalinja on kohtalaisen kuroutunut.

Kohtuullinen on avainsana kuvattaessa faaraokoiran runkoa. Rotumääritelmä ei vaadi mitään liioiteltua. Ylälinja, mikä on miltei suora, on korkein sään kohdalla. Selän tulee olla vahva. Roikkuva tai notkoselkä, eli selkärangan heikkous, on virhe. Vastakkainen virhe on kaareva karpinselkä, mikä puristaa selkärankaa. Kuitenkin lievä kohoaminen lanneosassa on sallittu.

Aivan yhtä vakava virhe on englannivinttikoiramainen alalinjan kuroutuminen, mikä usein saattaa liittyä karpinselkään. katsottaessa runkoa ylhäältä päin leveyden sarvennaisten kohdalla tulisi olla sama kuin leveys rintakehän pyöreimmällä kohdalla.

Kun koira on sopivan painoinen, siltä ei näy kuin korkeintaan kolme selkänikamaa.

HÄNTÄ: Keskikorkealle kiinnittynyt, tyvestä melko paksu ja kärkeä kohti oheneva (piiskamainen), ulottuu levossa juuri kintereen alapuolelle. Aktiivisen koiran häntä on korkea-asentoinen ja kaareutunut. Häntä ei saa olla vetäytynyt takaraajojen väliin. Kierteinen häntä ei ole toivottava.

Vaikkakin on toivottavaa, että häntä kannetaan ylhäällä kaarteella liikkeessä, sen pitäminen suorempana ja alempana häiritsee vain hieman kokonaisuutta, eikä se ole vakava virhe. Häntä muodostaa koiran liikkuessa luonnollisen jatkeen selkälinjalle, pehmeästi kaartuen. Raajojen välissä oleva häntä on erittäin epätoivottavaa ja paljon vakavampi virhe. Kokemus on osoittanut, että monet täydellisen hännän omaavat nartut tapaavat pitää häntäänsä näyttelykehässä ulkona alhaalla enemmän kuin ylempänä. Muita hännän virheitä ovat tiukasti kiertynyt häntä, liian eteen kaartuva häntä, hännänpää koskettaa selkää, liian korkea ja matala hännän kiinnitys sekä hapsutus hännässä.



oikea

korkea

matala

ETURAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Eturaajat ovat suorat ja yhdensuuntaiset.

LAVAT: Vahvat, pitkät ja viistot.

KYYNÄRPÄÄT: Tiiviisti rungonmyötäiset.

VÄLIKÄMMENET: Vahvat.

KÄPÄLÄT: Vahvat, korkeat ja tiiviit, eivät sisään- eivätkä ulospäin kiertyneet. Päkiät ovat vahvat.

Lapaluiden oikeat kulmaukset vaikuttavat koiran liikuntaan. Kaikilla faaraokoirilla ei ole lavan ja olkavarren kulma 90 astetta vaan hieman yli tai alle 100 astetta. 110 asteen kulma aiheuttaa jo äärimmäisen avoimen ja suoran eli pystyasentoisen lavan ja on virhe. Lavan ja olkavarren pituuksien tulisi olla samat. Oikeanlaisen sään kohdalla lapaluiden kärkien välissä on pieni väli. Liian lyhyiden lapojen väli on leveämpi ja säkä on matalampi, mikä on epätoivottavaa. Lapojen lihasten tulee olla pitkät ja litteät. Pullottavat tai raskaat lavat ovat silmälle epämiellyttävät sekä haitalliset kunnan liikkeille. Ne ovat osoitus virheellisestä lapojen rakenteesta.

Korkeus kyynärpäistä lapaluiden kärkeen tulisi olla suunnilleen sama kuin korkeus maasta kyynärpäihin. Sekä liikkeessä että seistessä kyynärpäiden tulee olla tiiviisti rungon myötäiset.

Edestä katsottuna etujalkojen tulisi olla yhdensuuntaiset keskenään, jalat eivät saa kääntyä sisään tai ulospäin, vaan suoraan eteen. Eturaajojen tulee olla kohtisuorassa maahan nähden katsottaessa sekä sivulta että edestä. Välikämmenet ovat vahvat ja hieman viistot, antaen joustoa koiran liikkeeseen. Tämä ei missään nimessä tarkoita että koiralla saa olla liian taipuneet tai piikkisuorat välikämmenet. Ulospäin kääntyneet ranteet tai kyynärpäät ovat virhe.

Faaraokoiran tassut ovat hyvin tärkeä ominaisuus rodun säilymiselle. Tassua käytetään kuten kättä, saadakseen otteen karkeasta maaperästä. Tarttuvat varpaat ja kynnet ovat välttämättömiä kiipeämiselle. Usein, kurkottaessaan kohti esinettä, faaraokoiria levittää varpaansa ja käyttää tassuaan kuin se olisi käsi. Tietyillä alustoilla, kuten hiekalla ja soralla, faaraokoiran tassu leviää lievästi turvatakseen hallinnan epävakaaalla pinnalla. Faaraokoiria, jolla on kissan- tai jäniksenkäpälät tai muuten heikot käpälät ei olisi selvinnyt alkuperäisseuduillaan. Etutassujen kannuskynsiä ei tarvitse poistaa, mutta sitä suositellaan. Kannuskynnet takajaloissa ovat epätavallisia ja ne tulee poistaa.



TAKARAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Takaraajat ovat vahvat, lihaksikkaat ja takaa katsottuna yhdensuuntaiset.

POLVET: Kohtuullisesti kulmautuneet.

SÄÄRET: Hyvin kehittyneet.

KÄPÄLÄT: Kuten etukäpäliät. Kannukset voidaan poistaa.

Vaikka faaraokoiran takaraajat ovat vahvat ja lihaksikkaat ne eivät saa olla yllihaksikkaat eivätkä pulleat. Polven kulmauksen tulee olla selvästi nähtävissä. Takaraajat ovat rakentuneet oikein kun lantio ja reisi muodostavat 90 asteen kulman ja reisi- ja sääriluut, jotka ovat samanpituiset, ovat hieman yli 90 asteen kulmassa. On tärkeää että etu- ja takakulmaukset ovat tasapainossa keskenään, ei ainoastaan ulkomuodon takia vaan myös oikeanlaisten liikkeiden takia. Eturaajojen ylikulmautumista tulisi vastata samanlainen takaraajojen ylikulmautuminen tasapainon saavuttamiseksi. Sama pätee myös heikkoihin kulmauksiin, edessä että takana. Vaikka oikeanlaista kulmautumista vaaditaan, lievästi ali- tai ylikulmautuminen sallitaan, mikäli tasapainoista edessä että takana. Kuitenkin, vakava ali- tai ylikulmautuminen, vaikka tasapainoisena, on virhe kuten myös etu- ja takakulmaukset jotka eivät ole tasapainossa.

Hyvin kehittynyt sääri on välttämättömyys tukiessa oikeanlaisia kulmauksia. Takaraajat eivät pelkästään kanna koiran painoa, vaan myös antavat sille työntövoiman liikkua eteenpäin. Vain kohtalaisesti kulmautunut polvi aikaansaa pehmeän, voimakkaan työntön, mikä kuuluu rodulle.

Kintereet ovat sivulta ja takaa katsottuna kohtisuorassa maahan nähden. Takaa katsottuna raajat ja kintereet ovat yhdensuuntaiset. Virheitä ovat sisään- tai ulospäin kääntyvät kintereet.

LIIKKEET: Vapaat ja sujuvat; koira liikkuu vaivattomasti pitkin, maatavoittavin askelin pää melko pystyssä. Raajat liikkuvat rungon suuntaisesti. Käpälien vähäinenkin sivulle heittäminen tai korkea etuaskel (hackney) ovat pahoja virheitä.

Sivulta tarkasteltuna faaraokoiran liikkeitä, kohtalaisella nopeudella ravatessa liikkeiden tulisi olla vapaat, tasaiset ja voimakkaat, pitkä ojennus eteen ja suuri työntövoima takana, mikä edellyttää oikeanlaisia ja tasapainoisia etu- ja takakulmauksia. Sivulta tarkastellessa selän tulisi pysyä tasaisena liikkeessä, eikä se saisi notkua, heilahdella tai ponnahdella, ei vetäytyä kokoon eikä kaareutua (karpinselkä). Poispäin liikkeessään on koiran liikuttava suoraan

Hanna Ukura

kintereet yhdensuuntaisina ja linjassa rungon kanssa. Jos kintereet ovat liian kaukana toisistaan ei koira liiku tasaisesti, vaan saattaa keinua puolelta toiselle. Koiran tullessa kohti eturaajojen tulee olla linjassa rungon kanssa ja yhdensuuntaiset. Lapojen rakenne on virheellinen kun kyynärpäät kääntyvät ulospäin ja etukäpälät kääntyvät sisäänpäin. Tällöin eturaajat voivat myös astua ristiin, mikä on virhe. Toinen vakava virhe on "melominen", joka johtuu lavan puristumisesta ja etujalat heittelevät ulospäin liikkeessä kun samanaikaisesti kyynärpäät ovat tiiviisti rungon myötäiset runkoa. Virheellinen liikuntatapa on myös liian leveästä tai tynnyrimäisestä rintakehästä johtuva painon heittäminen sivulta toiselle. Lisäksi virheitä ovat korkea-askelinen "hackney" -liike tai jalkojen raahaaminen. Faaraokoiran tulee liikkua kevyesti maata peittäen.

KARVAPEITE

KARVA: Lyhyttä ja kiiltävää. Karvanlaatu vaihtelee hienosta ja sileästä hieman karheaan. Ei hapsuja.

VÄRI: Punaisenruskean eri sävyt. Valkea hännänpää on erittäin toivottava. Valkoiset merkit sallitaan rinnassa ("tähti") ja varpaissa. Kapea valkoinen juova pään keskilinjalla on sallittu. Ei ole toivottavaa, että koiralla on valkoisia läiskäjä tai valkoista muualla kuin yllä mainituissa kohdissa.

Vaikka suurin osa turkeista on lyhyitä ja kiiltäviä, hienoja ja tiiviitä, monet faaraokoirat eivät aloita elämäänsä sellaisella turkilla. Pentuturkki säilyy vuoden ikään asti minkä jälkeen se korvautuu hienommalla ja tiiviimmällä turkilla. Pieni prosentti faaraokoirista kasvattaa hieman pidemmän ja karheamman turkin pentukarvan vaihtumisen jälkeen. Tämä on hyväksyttävää, jos muutos on vähäinen ja hapsuja ei ole.

Faaraokoiran turkin värin sävy voi vaihdella vehnän värisestä tumman punaiseen kuparin tai mahongin väriin. Vaaleampia sävyjä ei tule rankaista. Punainen sävy on oltava. Yleensä koiran väri syvenee iän myötä ja tumma turkki korvaa asteittain pentukarvan. Usein tummin sävy esiintyy koiran selässä; kaulan sivu ja lavat voivat olla vaaleammat. Lyhyt, pehmeä aluskarva.

Valkoisten merkkien tulisi pysyä minimissään huolellisella jalostuksella.

Selkeistä syistä johtuen valkeat merkit tulisi pitää minimissä. Pieni sallittu "tähti" rinnassa kasvaa muutamassa sukupolvessa isoksi läiskäksi ja valkoiset varpaat muuttuvat sukiksi. Valkoinen voi myös kadota eikä näinkään saa tapahtua. Huomattakoon, että "tähti" on harvoin tähden mallinen. Siksi valkoinen täplä tai valkoiset viirut rinnassa ovat ehdottomasti hyväksyttäviä. Toisinaan pentu syntyy valkoinen täplä niskassa. Tämä on amerikkalaisen rotumääritelmän mukaan virhe. Valkoinen hännänpää on erittäin toivottava, mutta sen puuttuminen ei ole virhe. Hyväksyttävää on myös kapea valkoinen piirto pään keskilinjalla.

KOKO

SÄKÄKORKEUS:

Ihannekorkeus uroksilla 56 cm (22 – 25 tuumaa eli 56 – 63,5 cm). Ihannekorkeus nartuilla 53 cm (21 – 24 tuumaa eli 53 – 61 cm).

(Size: Height: dogs: ideally 56 cms - 63 cms(22 - 25 ins); bitches: ideally 53 cms - 61 cms(21 - 24 ins). ©The kennel Club

Täytyy muistaa, että kuten valkoiset merkit myös koko voi vaihdella sukupolvien myötä. Faaraokoiran mittasuhteet, voimakkuus ja tyylikkyys eivät saa kärsiä koon kustannuksella. Rodun kotimaassa Maltalla koirien koko vaihtelee hyvinkin paljon käyttötarkoituksesta riippuen.

VIRHEET: Kaikki poikkeamat edellämaituista kohdista luetaan virheiksi suhteutettuna virheen vakavuuteen.

Selvästi epänormaali rakenne tai käyttäytyminen ovat hylkääviä virheitä.

HUOM. Uroksilla tulee olla kaksi normaalisti kehittyntä kivistä täysin laskeutuneina kivespussiin.

Lähteet:

Suomen Kennelliitto, rotumääritelmä

The Kennel Club

Suomen Vinttikoiraliitto, erikoiskoulutusmateriaali 27.10.1988

Ruotsin Faaraokoirakerhon kommentteja rotumääritelmään 12.11.1988

Pharao Hound Club of America

Pauline Block & Rita Laventhall-Sacks: The Pharaoh Hound

Kaaviokuvat; Hännän kiinnitys, välikämmenet, korvien asento: Sini Lindroos

koonnut: Hanna Ukura